

«Υπάρχει δρόμος ωρέ! Ο δρόμος του Θεού».

Γράφει Νατσιός Δημήτρης.

«Ήταν πρωί, Σάββατο του Λαζάρου, 10 Απριλίου του 1826, όταν συγκροτήθηκε το νεκροδόξαστο εκείνο συμβούλιο αποφάσεως. Ήταν ένα συμβούλιο θανάτου. Οι καπεταναίοι είχαν αναλάβει να διερευνήσουν, με ανιχνευτές την ύπαρξη μυστικού δρόμου-διόδων για ακίνδυνο πέρασμα των ελεύθερων Πολιορκημένων στην ελευθερία. Κανένας όμως δεν έφερε ελπιδοφόρα πληροφορία. Οι λόγχες και οι στενωποί φυλάγονταν άγρυπνα από τους πολιορκητές σε βάθος χώρου και τόπου. Γενική ήταν η κατήφεια και ησιωπηλή θλίψη. Την σιωπή της στιγμής έσπασε η βροντώδης και σταθερή έκρηξη του τρανοδύναμου αρχηγού της Φρουράς, του Θανάση Ραζη-Κότσικα.

Υπάρχει δρόμος ωρέ!

Ποιός είναι, στρατηγέ, και δεν τον λες τόση ώρα; Διαμαρτυρήθηκαν όλοι οι παριστάμενοι.

—Είναι ο δρόμος του Θεού, φωνάζει». (Το κείμενο είναι απόσπασμα από το βιβλίο του Ν. Βούλγαρη «Το Μεσολόγγι των Ιδεών, ερμηνεία της απόφασης της εξόδου»).

Μεσολόγγι είναι και σήμερα η πατρίδα. «Κλεισμένο» από εχθρούς προαιώνιους, αλλά τώρα δεν έχουμε αρχηγούς «τρανοδύναμους», να απόφασίζουν για την τύχη του, προκρίνοντας τον «δρόμο του Θεού». Αυτός ο δρόμος είναι σταυρικός, είναι Γολγοθάς, είναι μαρτυρικός, αλλά έτσι φτάνεις στην επανάσταση και την Ανάσταση. Είναι «έξοδος» από την κακοήθεια, την αφιλοπατρία, τον δολερή διχόνοια, την απιστία.

Ο δρόμος του Θεού σημαίνει να έχουμε πολιτικούς, όχι ανάξια λόγου περιτρίμματα του κομματισμού, αλλά αναστήματα που θα ζουν και θα πολιτεύονται σαν τον Καποδίστρια, που όταν τον συμβούλευσε ο γιατρός του να βελτιώσει την διατροφή του, γιατί ήταν κάτισχνος από την πολλή εργασία, απάντησε: « Τότε μονάχα θα βελτιώσω την διατροφή μου, όταν είμαι βέβαιος ότι δεν υπάρχει ούτε ένα Ελληνόπουλο που να πεινάει..».

Ο δρόμος του Θεού σημαίνει κληρικούς που θα «τήκονται», θα λιώνουν για τον πλησίον και θα παρηγορούν τους ταπεινούς και καταφρονεμένους, σαν τον αληθινό κληρικό του Μεσολογγίου.

Όταν πήγε ο Όθων το 1837 στο Μεσολόγγι, γνώρισε και τον παπα-Παναγιώτη Μπουγάτσα. Ο παριστάμενος καπετάνιος Δ. Μακρής, όταν ο βασιλιάς ζήτησε πληροφορίες για τον ιερέα, του είπε: «Αυτόν να τον προσκυνούμε ως άγιο, μεγαλειότατε, για τις υπηρεσίες του στην πατρίδα. Από την αρχή του αποκλεισμού στο Μεσολόγγι, η μόνη δουλεία που έκανε ο παπάς αυτός, άμα άρχιζε το ντουφέκι-και αυτό ήταν καθημερινό, νύχτα και μέρα- να τρέχει στην εκκλησιά. Έπαιρνε το δισκοπότηρο στα χέρια και με το φανάρι του πήγαινε από έπαλξη σε έπαλξη και μεταλάβαινε τους βαριά πληγωμένους και τους παρηγορούσε με καλά λόγια. Και εγκαρδίωνε τους άλλους να πολεμούν με όρεξη και με ψυχή, για να έχουν την βοήθεια του Θεού. Σου ορκίζομαι στην πίστη μου βασιλιά ότι δεν πέρασε μέρα ή νύχτα, που να μην τον δω γύρω σε όλες τις πολεμίστρες και μέσα στην χώρα από σπίτι σε σπίτι. Και στην Έξοδο

ήταν μαζί μας και βόλι δεν τον πείραξε. Λοιπόν, δεν είναι άγιος ο παπάς αυτός...». (Από Αναγνωστικό του 1952).

Το δρόμο του Θεού, πρέπει να βαδίσουν και οι δάσκαλοι, όλων των βαθμίδων, αν θέλουμε προκοπή και μέλλον στην πατρίδα. Το υπουργείο, κάποτε Εθνικής Παιδείας, είναι αιχμάλωτο στα χέρια ανθρώπων εκκλησιομάχων και προσκυνημένων στα νεοταξικά κελεύσματα. Να μιμηθούν τους Φωτιστές του Γένους, τους δασκάλους της Τουρκοκρατίας σαν τον «πατέρα της πατρίδος», όπως τον αποκαλούσε ο Κολοκοτρώνης, Γεώργιο Γεννάδιο.

Το 1826 τον βρίσκουμε στο Ναύπλιο, λίγο μετά την Έξοδο του Μεσολογίου. Γράφει ο Φωτάκος: «Κλαυθμός και οδυρμός, εγένετο καθ' όλην την Ελλάδα και από την ξηράν και από την θάλασσαν...». Η Επανάσταση κινδύνευε. Την 8η Ιουνίου ο Γεννάδιος καλεί στο Ναύπλιο τον λαό «εις υπέρτατων αγώνα υπέρ σωτηρίας της Ελλάδος». Ο αυτήκοος και αυτόπτης Αλ. Ραγκαβής στα Απομνημονεύματά του, μεταφέρει την σκηνή και τα λόγια του Δασκάλου του Γένους. «Η πατρίς καταστρέφεται, ο αγών ματαιούται, η ελευθερία εκπνέει. Απαιτείται βοήθεια σύντονος. Πρέπει οι ανδρείοι ούτοι, οίτινες έφαγον πυρίτιν και ανέπνευσαν φλόγας και ήδη αργοί και λιμώττοντες μας περιστοιχίζουν, να σπεύσωσιν όπου νέος κίνδυνος τους καλεί. Προς τούτο απαιτούνται πόροι και πόροι ελλείπουσιν. Αλλ' αν θέλωμεν να έχωμεν πατρίδα, αν είμεθα άξιοι να ζώμεν άνδρες ελεύθεροι, πόρους ευρίσκομεν. Ας δώση έκαστος ό,τι έχει και δύναται. Ιδού η πενιχρά προσφορά μου. Ας με μιμηθεί όστις θέλει. Και επικροτούντος του πλήθους εκένωσε κατά γης το ισχνόν διδασκαλικόν βαλάντιόν του.

Αλλά όχι, επανέλαβε μετ' ολίγον, η συνεισφορά αυτή είναι ουτιδανή. Οβολόν άλλον δεν έχω να δώσω, αλλ' έχω εμαυτόν και ιδού τον πωλώ. Τις θέλει διδάσκαλον επί τέσσαρα έτη διά τα παιδιά του; Ας καταβάλη ενταύθα το τίμημα». Τι μεγαλείο! Τέσσερα χρόνια «ιδιαίτερα» μαθήματα και το αντίτιμο για την πατρίδα Μπήκαν στο φιλότιμο οι φτωχοί Έλληνες, πρόσφεραν ό,τι είχαν, ακόμη και τους «νυφικούς δακτυλίους» οι γυναίκες, και σώθηκε Επανάσταση, γιατί μετα χρήματα και τα τιμαλφή εξοπλίστηκε ο στρατός του Καραϊσκάκη.

Τον δρόμο του Θεού να πάρει και η ελληνική οικογένεια. Να κλείσει τα αυτιά και τα μάτια της στις βρομιές των διαφθορέων της σήμερα, να προστατεύσει τα παιδιά της από τις σειρήνες και τα τέρατα που μαγαρίζουν το Γένος μας, με τις προστυχιές του κάθε ανισόρροπου ηδονοθήρα. Να βάλει στο κέντρο του αρχοντικού της η ελληνική οικογένεια αρχόντισσα και νοικοκυρά την Παναγία μας και το καντήλι να καίει ακοίμητο μπροστά στην εικόνα της. Η Θεομάνα μας μας έσωσε, αυτή κρατά στη αγκαλιά της και τα παιδιά μας. Έτσι έκαναν οι Ρωμιοί, όταν πλάκωνε τον τόπο η ανείπωτη σκλαβιά των αντίχριστων μωχαμετάνων. Στην Μήλο βρέθηκαν κάποιοι Φράγκοι τα χρόνια εκείνα. Συναντούν μια μάνα με τρία παιδιά. Ήταν αρχόντισσα, αλλά τα έχασε όλα στον Αγώνα. Την ρώτησαν αν νοσταλγούσε τις χωρίς στενοχώριες ημέρες, που περνούσαν τον καιρό της τουρκικής κατοχής. Δεν περίμεναν ποτέ, ότι τα λόγια τους θα έφερναν τέτοιο αποτέλεσμα: Η Ελληνίδα της Μήλου σηκώθηκε απότομα, άρπαξε στα χέρια της το φασκιωμένο μωρό, και ρίχνοντάς τους ένα βλέμμα γεμάτο μίσος και περιφρόνηση, είπε: «Να ποθούμε την εποχή που είμαστε σκλάβοι, στο έλεος ενός βάρβαρου, που μπορούσε να μας αρπάξει τους άντρες μας, τ' αδέρφια μας, τα παιδιά μας, εμάς τις ίδιες; Όχι! Χίλιες φορές καλύτερα να ζω με ψωμί κι ελιές και να νιώθω πως είμαι λεύτερη και μάνα ελεύθερων παιδιών»!!

**Νατσιός Δημήτρης.
Δάσκαλος - Κιλκίς – Μέλος του ΙΗΑ.**

Τα άρθρα που δημοσιεύονται στην ιστοσελίδα του ΙΗΑ εκφράζουν αποκλειστικά τους συγγραφείς – μέλη του ΙΗΑ. Η ιστοσελίδα του ΙΗΑ δεν λογοκρίνει, ούτε επεμβαίνει σε άρθρα – κείμενα των μελών του ΙΗΑ.

[INTERNATIONAL HELLENIC ASSOCIATION.](https://professors-phds.com/)

Πηγή : <https://professors-phds.com/>